

PÓSA LAJOS EMLÉKE ÉS SZOBRA *

A magyar irodalom nagy halottját, a magyar ifjúsági irodalom megteremtőjét, *Pósa Lajost*, a halhatatlan gyermekköltőt július 11.-én délelőtt temették el abba sírba, melynek díszhelyét Budapest székesfőváros nevében nagynevű polgármestere, Bárczy István ajánlotta föl. Ezrek és ezrek kísérték ki a halottat utolsó útján, melyhez *Herczeg Ferenc, Farkas Pál, Móra Ferenc, dr. Weszely Ödön, Sas Ede* s a költő szülőfalujának ékesszavú papja, akit szintén *Pósa Lajosnak* hívnak, mondottak megható, szívhez szóló búcsúbeszédet. Koszorúk és virágcsokrok százai borították a költő koporsóját, amely alá, hogy pihenése és álmodása kedvesebb legyen, a költő édesanyja sírjából vett maroknyi földet tett párnának a Nemesradnótról jött atyafiság kegyeletes gondja.

S ezzel Pósa Lajos földi pályafutása bevégeződött. De itt maradt az ő lánggal lobogó lelke gyönyörű dalaiban és verseiben, melyek a magyar szívek mélyén híven őrizgetik a költő dicsőségét.

Reánk most az a kegyeletes kötelesség hárul, hogy ezt a dicsőséget megörökítsük, ércbe öntsük és a feledés mohától megóvjuk. S ez elől a kötelezettség elől mi, a magyar kisdednevelők, akik Pósa versei nélkül nem is tudnánk boldogulni, nem is akarunk elzárkózni.

A költő halálát közvetlenül megelőző hónapokban, mikor még jubileumi ünnepére készültünk, mozgalom indult meg az írók körében a végett, hogy *Pósa Lajosnak* százezer korona nemzeti ajándékot gyűjtsünk össze. A gyűjtés ma is folyik, és legközelebb már megkezdjük azok névsorának a közlését, akik erre a nemes célra adakoztak.

Ezúttal csak azt tudatjuk az olvasóinkkal, hogy ezt a gyűjtést tovább folytatjuk, mindaddig, míg százezer korona össze nem gyűlik. Akkor aztán majd határozunk, hogy milyen formában dicsőítsük meg Pósa Lajos nevét, emlékét, érdemeit és költészetét.

Mindenesetre ércszobrot emelünk Pósa Lajosnak, a magyar gyermekköltészet örökös dicsőségének! De azonkívül tervbe vettük, hogy a költő nemesradnóti szülőházát, mely néhány évvel ezelőtt porrá égett, újraépítjük s benne Pósa-múzeumot szervezünk mindabból az ereklyéből és emlékből, ami Pósa Lajos után fennmaradt.

A mozgalom fejlődéséről időnként hírt adunk. Most arra kérjük mindazokat, akik ebben a kegyeletes munkában a magyar nemzettel együtt éreznek, hogy hozzák meg a kegyelet áldozatát a költő dicsőségének, s küldjék be adományait a szent célra lapunk szerkesztőségébe (Kisdednevelés szerkesztősége, Budapest, VI. Szív utca 6). Aki koronát adhat, adjon koronát, aki csak filléreket adhat, adjon filléreket. *Csak szívesen adja, ez a fő!*

A magyar kisdednevelők bizonyosan nem hagynak bennünket cserbe, s nem nyugszanak velünk együtt addig, míg magunk előtt nem látjuk Pósa Lajos ércbe öntött dicső alakját.

Ne hiányozzék ebből a szoborból egyetlenegy magyar kisdednevelő fillérje sem!

* **Pósa Lajos emléke.** Lapunk múlt számában kérő szóval fordultunk a magyar óvónőkhöz a végett, hogy Pósa Lajos szobrára adakozzanak. Nemcsak fönntartani, de ismételni is fogjuk ezt a kérelmet, mert mi nem felejthetjük el sohasem, hogy mivel tartozunk Pósa Lajosnak.

De időközben világrengető események történtek. A nemzet harcba szállott! S ez a nagy nemzeti veszedelem kell, hogy a legkegyetesebb kérdéseket is megelőzze. Most a magyar hazáról, a magyar nemzetről van szó. Legszentebbünkről, mindarról, amit Pósa Lajos maga annyiszor megkoszorúzott és megdicsőített.

Az ő lángelke és imádott hazánkon örökdő szelleme bizonynyal megérti, hogy most az ő szobránál is előbbre való az, hogy a nemzettel együtt küzdjünk és minden áldozatunkat erre a küzdelemre fordítsuk.

Ezért tudatjuk olvasóinkkal, hogy a Pósa Lajos szobrára megindított gyűjtést a háború tartamára felfüggesztjük, ellenben gyűjtést indítunk, mint lapunk más helyén olvasható, a magyar hadsereg és a harcolók itthon gyámoló nélkül maradt családjai számára.

In: *Kisdednevelés, 1914. augusztus 15.* (460. p)

*

Baráti kegyelet. Lapunk szerkesztője a következő levelet írta Végh József óvónőképző-intézeti tanárnak, a Kisdednevelők Országos Egyesülete pénztárosának:

Nagyságos Végh József tanár úrnak, mint a K. O. E pénztárosának, Budapest.

Felejthetetlen jó barátomnak, Pósa Lajosnak, a nagy magyar költőnek az emlékét kívánom megbecsülni és megörökíteni azzal az óhajtással, hogy halhatatlan gyermekversein kívül nemes szíve is visszatérjen időnkint a magyar óvónőkhöz, akiknek nemzeti és emberbaráti hivatásuk betöltésében ékesen zengő lantjával hű és hatalmas munkatársa volt és marad.

Ebből a kegyetes célból van szerencsém a Pesti Hazai Első Takarékpénztár idemellékelte 27797/A. 4. számú betétkönyvében foglalt 100 (egyszáz) koronát a Magyar Óvónők Otthona számára följánlani. És pedig azzal a kéréssel, hogy ez összeg kamatjövödelmei az óvónők otthonának föllállításáig a tőkéhez csatoltassanak, azontúl pedig az Otthonban lakó olyan elhagyatott óvónőnek a segítésére fordíttassanak, akinek senkije sincs, aki tehát az elhagyatottságot legjobban érzi és akinek föltehetően legjobban fog esni, ha legjelentősebb hitfelekezeti ünnepén, névnapján vagy születésnapján Pósa Lajos emléke nevében a pályatársi gondoskodás igyekszik örömet szerezni.

Fogadja Nagyságod tiszteletem nyilvánítását.

Nyitra, 1918. márc. 28.

Lőrinczy György
kir. tanácsos, tanfelügyelő,
a „Kisdednevelés” szerkesztője.

In: *Kisdednevelés, 1918. május 1.* (169-170. p)